

ייבוא אישי

לפני שנה סיפרנו לכם מיקצת ממעלליה של נילי, המכונה נילי טופו על שם הכוטיק שלה. אך שמה כאמת הוא בערך כזה: **ניליתנעמי שוכנאיישרמישרשטיין**. תנעמי זה האורגינל. עם זה יצאה לעולם, את היתר צירפה כדרך, יחד עם הבעלים. השני היה חבר של הראשון, והשלישי חבר של השני.

הפוגה. לפני זמן קצר יצה לרומא, לקנות קצת שמאטס לכוטיק. שמאטס אינני יודעת אם

נילי טופו איטליאנו

הביאה. אבל על זרועה נשען ברחובות תל-אביב איטלקי אכזוטי, ייבוא אישי. את האישי הזה מהייבוא פגשה בקפה דה-פריס ברומא. כמה שילמה בשבילו במכס גם אינני יודעת, אך דבר אחר ברור: לדבר זה עם זה אינם יכולים. הוא לא דובר עיברית או אנגלית, והיא אינה מדברת איטלקית.

בחיוך ממורי והבעת-ניצחון היא מובילה אותו ברחובות העיר. אם זאת תחנה סופית או תחנת ביניים גם היא אינה יודעת. אך בינתיים שתאכלנה כל חברותיה את הלב. בתיאבון!

שגריר? חנטריש!

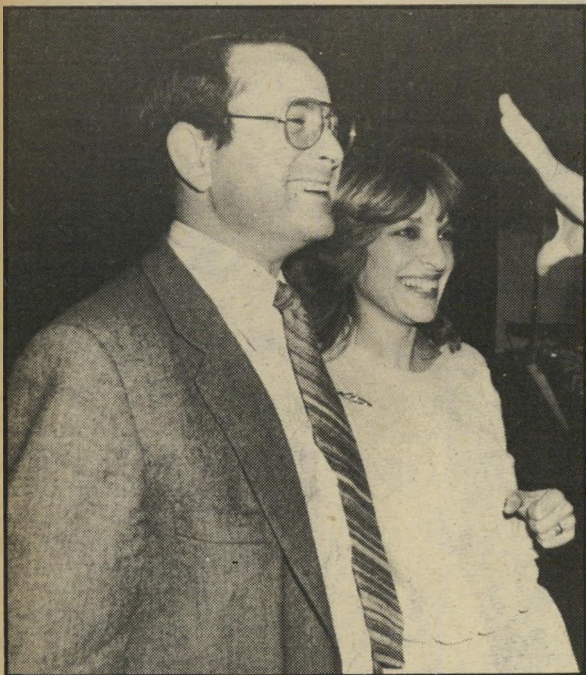
"שלום, אפשר לדבר עם רוני מילוא?"
"מדבר."
"רוני, מה נשמע אצלך?"
"כמו תמיד."

"רוני, מספרים שהולך רומן עליו אצלך בבית. לכל טלפון עונה אחת בשם מירי, ונשמעת כאילו העירו אותה משינה עמוקה ומתוקה."
"הא הא הא."
"מה אתה צוחק?"

"מירי היתה המטפלת של הילדים כמשך שנה וחצי, לפני שאלישבע נסעה לארצות-הברית. מירי היא בת למישפחה מרובת-ילדים בנצרת עלית, מישפחה הרוסה, שההורים התגרשו. היא עוברת עכשיו בתל-אביב, ויש לה חבר, שבא לפעמים גם הביתה. לפני שאלישבע נסעה, היא ביקשה ממנה להישאר ולהמשיך לגור בחדר שהיה לה אצלנו. אלישבע היפנתה אותה אלי. אני לא התנגדתי!"

"רוני, אתה לא עובר עלי?"
"השתגעת? אם אני אנהל איזה רומן עסיסי, אני לא אביא את החתיכה הביתה. ואם היא תבוא, היא לא תענה לטלפונים, האמיני לי. ולמי יש זמן לרומנים?"

"זהו!"
"ומה עם הסיפור שאולי תתמנה כשגריר בארצות-הברית, ליר אלישבע והילדים?"
"חנטריש!"

רוני ואלישבע מילוא דיירת מישנה

סיפור מהחיים על אמת

הבעלים של היום ממזרים הם לא-נורמליים. תמיד חושדים כאשה וחושכים מי יודע מה. גם הבעל מרמת-גן, שהשתגע והצמיד מכשיר-הקלטה סמוי לטלפון, ושהלך לעבודה כשהוא עצבני ומודאג. בערב הוציא את ההקלטה, לחץ על הכפתור, אבל בשקט, שהמזל לא תשמע. מה שהוא שמע היה בערך כך: "הלו, פנינה. מתי אפשר לבוא?"

"תבוא בעשר."
"הלו רבקה, באיזה שעה לבוא?"
"תבוא ב-11 ורבע, אבל בדיוק!" ושושנה ושרה, איזה שמות, מה הולך פה?
בבוקר הלך לחוקר פרטי, שילם מיקדמה ושלח אותו לעבוד על האובייקט.
אחרי כמה ימים ריווח שהמותק מחזיקה אמר-גן מיוחד לכישרונותיה באחת הקומות שבפינת קפלן-אבן-גבירול. הלה היה מפנה אליה מחפשי-כישרונות, שהיו נשלחים לדירת חברתה בין השעות 10 ל-12, שמונה לקוחות ליום, לא יותר ולא פחות.

כמשך רבע שעה שארפ קיבלו כל מה שביקשו. ב-12 היתה חוזרת לרמת-גן, רצה לגן, לוקחת את הילדה, עורכת את הקניות, מבשלת צהריים. נחה שעתיים-שלוש ומקבלת את בעלה החוזר מהעבודה בחיוך רחב וחס. טוב שחזר, היא מתגעגעת.

כשקרא הבעל את הרו"ח, חטף קריזה לא קטנה, ופנה למיטרה כשכידו שמות כל חובבי הכישרונות המיוחדים. הסתבר שאורחים מכרזים מאוד בעיר הקטנה הזאת הם חובבי-אמנות רציניים.

בינתיים אין בית-המישפט מתיר לפרסם את שמותיהם, אך אולי יתיר בקרוב, ואז יהיה שמה בכמה ובכמה בתים מפוארים וידועים בתל-אביב, והמותק? המותק יושבת על אוצר לאיקטן של דולארים. תעשו חשבון: שמונה ליום, מאה דולר כל אחד. זאת ממש קרן קיימת.

עכשיו חכו רגע. אם אתם חושבים שהיא חתיכה מיידוע-איזה, אתם טועים. מספרים לי שהיא מזכירה יותר עציץ מאשר אגרטל.

רזיה חכמון נפילה גדולה

דיטריך, לולה. היא יורדת מהמדרגות בשמלה ארוכה ופרווה וכל השאר, הידיים פשוטות לצדדים וטראח — היא מתחשמלת! השיר נעתק מפיה, והופ — היא עפה למטה. למטה חיכתה מלווה אחרת, שאליה היא העבירה את הזרם. מזל שהצוצרן בהופעה הוא סטודנט לרפואה, והחיה את השתיים.

עכשיו כלילות אין שינה. היא ממלמלת על חשמל, ומתעוררת באמצע בסייטים. החבר הצמוד, ארינו מנורי-כהן, נבהל בכל פעם מחדש. או שיתרגל — או שילמד חשמלאות.

לפני שנה הופיעה עם דני ליטאני בתוכנית אברהם אחר. כשהיתה צריכה לרדת במדרגות נפרמה החצאית. מרוב מבוכה, וכדי להסתיר את עצמה, היא ברחה מהבמה, התחלקה במדרגות הלולייניות ונפלה מגובה של עשר מדרגות, ישר על שלמח חכמוני, שניגן בתוף ובמצילתיים. עכשיו היא מופיעה בתוכנית של מוטי גילערי, ובשנה האחרונה השתכללה. זה לא כמו פעם, היום אין היא נופלת, היום היא... גם הפעם יש מדרגות על הבמה, והיא שרה במוצאי-שבת שעברה את השיר של מארלנה

תשוקה ושמה חשמלית

אני לא יודעת אם שמעתם הרבה על רזיה חכמון, אם לא שמעתם, עוד תשמעו. הילדה שרה ומזמרת לא רע בכלל, ואם אני מכינה קצת בעניינים, גם במרור עוד תופיע.

אבל כל זה בתנאי שלא תשכור איזה ראש או יד או רגל בדרך. הנערה מסוכנת לעצמה ולציבור, בכל פעם משהו אחר.